

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 17C/75/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716203804
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Banský
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6716203804.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudcom JUDr. Petrom Banským v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Odporcovi sa náhrada trov **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Dňa 27.09.2012 boli tunajšiemu súdu doručené písomné podania navrhovateľa zo dňa 21.09.2012 označené ako „Žaloba na plnenie o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy“, ktoré boli pôvodne vedené súdom pod spisovými značkami 8C/304/2012, 8C/305/2012, 8C/306/2012, 8C/307/2012, 8C/308/2012, 8C/309/2012, 8C/310/2012, 8C/311/2012, 8C/312/2012, 8C/313/2012, 8C/314/2012, 8C/315/2012, ktorými sa navrhovateľ domáha voči odporcovi náhrady škody vzniknutej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Zvolen, pretože tento nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote, keď zároveň rozhodol bez splnenia zákonných podmienok. Nakoľko predmetom vyššie označených konaní sú obdobné veci a účastníci konania sú v týchto konaniach totožní, súd rozhodol o spojení uvedených vecí na spoločné konanie, a to uznesením č.k. 8C/304/2012-15 zo dňa 13.02.2013, pričom tieto konania boli vedené tunajším súdom pod spisovou značkou 8C/304/2012. Uznesením č.k. 8C/304/2012-136 zo dňa 30.09.2015 súd vec pôvodne vedenú pod sp. zn. 8C/305/2012, ktorá bola následne spojená na spoločné konanie a ďalej vedená pod spoločnou sp. zn. 8C/304/2012 vylúčil na samostatné konanie, pričom ostatné veci sú aj naďalej vedené pred tunajším súdom pod spoločnou sp. zn. 8C/304/2012, keď však predmetná vec vylúčená na samostatné konanie je vedená pod sp. zn. 17C/75/2016.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil poukázaním na skutočnosť, že ako osoba oprávnená podal u zvoleného exekútora návrh na vykonanie exekúcie, pričom súd napriek tomu, že predmetná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby. Z tohto dôvodu mala navrhovateľovi vzniknúť majetková škoda ako aj nemajetková ujma, ktorú si navrhovateľ v návrhu vyčíslil. V konaní si navrhovateľ uplatnil titulom majetkovej škody sumu 179,78 Eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 35,96 Eur.

Z tvrdení obsiahnutých v návrhu vyplýva, že navrhovateľ v exekučnom konaní v postavení oprávneného navrhovateľa písomným podaním adresovaným zvolenému súdnemu exekútorovi, vykonať exekúciu proti povinnému E. C., nar. XX.XX.XXXX, vec bola vedená súdnym exekútorom pod spisovou značkou N. XXXXX/XXXX. Súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 11.03.2011 uznesením č.k. 25Er/976/2010-9 (navrhovateľom nesprávne uvádzaný dátum 12.04.2011), ktorým žiadosť súdneho exekútora zamietol (exekučné konanie sa začalo dňa 12.08.2010). Podľa navrhovateľa došlo zo strany súdu k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby, keď v príčinnej súvislosti s takýmto nesprávnym úradným postupom exekučného súdu mala navrhovateľovi vzniknúť majetková škoda vo výške 179,78 Eur, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu. Navrhovateľ si súčasne uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 35,96 Eur, ktorú odôvodnil tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Vzniknutú ujmu navrhovateľ odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie sumu 35,96 Eur, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Odporca sa k návrhu vyjadril prostredníctvom písomného podania zo dňa 13.08.2013, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu dňa 19.08.2013. Odporca v ňom okrem iného poukázal na všeobecné zákonné podmienky za splnenia ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci:

- 1) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup,
- 2) vznik škody,
- 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. Podľa odporcu nie je jasný predovšetkým titul nároku na náhradu škody. Navrhovateľ namieta „nezákonné konania“ v podobe nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, keď zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Navrhovateľ uvádza aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia.

Vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní odporca poukazuje na skutočnosť, že lehota 15 dní stanovená zákonodarcom na poverenie exekútora neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Ako ukázala súdna prax, lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Odporca má navyše za to, že zo samotnej dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. V zmysle judikatúry tak Najvyššieho súdu SR ako aj Ústavného súdu SR vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku a nekalú povahu a platnosť rozhodcovskej doložky. Ďalej odporca poukázal na to, že navrhovateľ neuviedol aké konkrétne kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu v súvislosti s prietahmi, ktoré mal v konaní spôsobiť súd, nakoľko navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti a teda, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Podľa odporcu preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v existencii prietahov v kontexte ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinnom od 01.01.2013 (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci“).

Rovnako tak odporca poukázal na to, že z ustanovenia § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, okrem iného vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Odporca zdôraznil, že navrhovateľ podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené návrhy vo veci, odporca má za to, že v tomto prípade sa jedná o predčasne uplatnený nárok na súde.

K namietanému nesprávnemu úradnému postupu súdu spočívajúcemu v zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, odporca uvádza, že takto formulovaný postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom na účely zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V kontexte § 6 ods. 1 uvedeného zákona sa v danom prípade nemôže jednať ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nakoľko nezákonnosť nebola konštatovaná príslušným orgánom. K námietke navrhovateľa, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, odporca uvádza, že v zmysle uznesenia ústavného súdu SR z 3. marca 2011, č. k. IV. ÚS 60/2011-13, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 13. októbra 2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. septembra 2011 sp. zn. 3 Cdo/11/2010 a uznesenia Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2011 sp. zn. 5Cdo/291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa ako aj preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa vnútroštátneho práva vyplývajú s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol prípadne nekalou doložkou viazaný.

Vo vzťahu k uplatnenej náhrade materiálnej škody odporca uviedol, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Podľa odporcu navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si navrhovateľ uplatňuje, možno podľa odporcu považovať za hypotetické. Navrhovateľ vyčíslil uplatnenú škodu vo výške istiny s príslušenstvom, ktorá podľa jeho názoru nemôže byť viac priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Podľa vyjadrenia odporcu navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa, že nie je možné vymôcť pohľadávky od dlžníkov navrhovateľa a tvrdenie navrhovateľa, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spôsobuje nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu odporca upriamil pozornosť na ustanovenie § 17 ods. 2 a 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci s tým konštatovaním, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pričom pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú v predmetnom konaní právne irelevantné, pretože náhradu škody a nemajetkovej ujmy si uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba (bližšie pozri rozsudok NS ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011). Navrhovateľ uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20% z istiny a príslušenstva nie je podľa odporcu podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumovou úvahou. V tejto súvislosti odporca poukazuje aj na nutnosť preukázania toho, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením v rámci uplatňovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, k čomu zo strany navrhovateľa taktiež nedošlo. Na základe uvedených skutočností má odporca za to, že navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by bolo dôvodné poskytovať jej relatívnu náhradu.

Podľa odporcu nie je možné opomenúť ani povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je

všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so skutočnosťami uvádzanými v odôvodnení podaného návrhu a oboznámením sa s obsahom exekučného spisu vedeného tunajším súdom v dotknutom konaní a zistil tento skutkový stav:

V exekučnom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 25Er/976/2010 podal navrhovateľ v postavení oprávneného dňa 12.08.2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. C., nar. XX.XX.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR XXXXX/XX zo dňa 12.07.2010. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 26.11.2010. Okresný súd uznesením č.k. 25Er/976/2010-9 zo dňa 11.03.2011 žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.04.2011.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmerov nimi schválených.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. *) Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 3 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase začatia konania, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania vo veci v kontexte s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami dospel súd k záveru, že návrhu navrhovateľa nie je možné vyhovieť, preto súd návrh na začatie konania ako nedôvodný zamietol. Súd v prvom rade poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, kde je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie tohto poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má povinnosť predovšetkým pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Súd konštatuje, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania poverenia absolútne nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Na tomto mieste musí súd zdôrazniť aj tú skutočnosť, že otázku, či v konkrétnom prípade došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je vo výlučnej kompetencii Ústavného súdu SR, ktorý túto otázku, aj s odkazom na jeho ustálenú judikaturu, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu vychádzajúc pritom z kritérií ako zložitosť veci, správanie účastníka konania a samotný postup súdu. V nadväznosti na uvedené potom platí, že v kompetencii súdu v rámci konania o náhradu škody podľa vyššie citovaného zákona nie je preskúmavanie súdneho konania z hľadiska existencie prieťahov v konaní, ktoré by odôvodňovali priznanie nárokov uplatnených podľa uvedeného zákona, nakoľko to prináleží iba Ústavnému súdu SR na podklade ústavnej sťažnosti resp. predsedovi súdu na podklade sťažnosti účastníka konania na prieťahy v konaní. V prípade opačného výkladu by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené súčasne preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov v konaní. Záverom súd dodáva, že v tomto konaní súd nie je oprávnený konštatovať, že vo veci došlo k prieťahom.

Základnými zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú: a.) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, b.) vznik škody a c.) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je uvedeným zákonom koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, ktorej sa v zmysle ustanovenia § 3 ods. 2 predmetného zákona nemožno zbaviť. Z uvedeného potom vyplýva, že zo strany oprávneného

subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie (úmysel resp. nedbanlivosť), ale postačuje preukázanie skutočnosti, že vzniknutá škoda je výsledkom činnosti príslušného štátneho orgánu. Ústavný základ tejto zodpovednosti je koncipovaný v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo potrebné vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Ďalej platí, že kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nie iba sprostredkovaný. V nadväznosti na to treba podotknúť, že pri zisťovaní existencie príčinnej súvislosti je žiaduce upriamiť pozornosť na skúmanie toho, či v rámci skutočností prichádzajúcich v danom prípade do úvahy ako príčina škody existuje taká skutočnosť, s ktorou zákonodarca spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný postup môže mať potom za následok vznik zodpovednosti podľa citovaného zákona iba vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve a len týmto postupom. A teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim t. j., ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

Nakoľko súd dospel k jednoznačnému záveru, že na strane odporcu, ktorý v danom prípade konal prostredníctvom exekučného súdu, nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu majúceho za následok vznik škody, má súd za to, že v danej veci neexistuje ani právny základ a síce zodpovednosť odporcu za škodu, v dôsledku čoho sa súd nezaoberal tak výškou škody ako aj majetkovej ujmy uplatňovanej navrhovateľom.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Nakoľko však zo súdneho spisu sp. zn. 17C/75/2016 má súd za preukázané, že odporcovi žiadne trovy konania nevznikli, súd odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

§ 41 ods. 2 písm. d) zák. č. 233/1995 Z. z.

§ 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z.

§ 4 ods. 1 písm. a) bod 1 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 17 ods. 1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z.

§ 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 3 vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Odvolať proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., t. j.

1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania

3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený

4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie

5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný

6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom

7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát

8) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy

9) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali

10) bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), t. j.

1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p.,

4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa,

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).